

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **V. K.**
zastoupen obecným zmocněncem Ing. arch. O. K.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2019, čj. KUZL 228/2019, a proti rozhodnutí Městského úřadu Staré Město ze dne 27. 4. 2016, čj. MeUSM/02345/2016

takto:

- I. Žaloba se v části, v níž směřuje proti rozhodnutí Městského úřadu Staré Město ze dne 27. 4. 2016, čj. MeUSM/02345/2016, odmítá.
- II. Ve zbytku se žaloba zamítá.
- III. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce má v blízkosti Ostrožských jezer na pozemku třetích osob (s nimiž má uzavřenu nájemní smlouvu) umístěnu rekreační stavbu, která sestává – stručně řečeno – z přívěsu na kolech, přístřešku, dřevěné terasy a suchého WC (dále též „stavba“). Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 19. 3. 2019 se domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 10. 1. 2019, čj. KUZZL 228/2019, a rozhodnutí, které mu předcházelo [rozhodnutí Městského úřadu Staré Město (dále také „stavební úřad“) ze dne 22. 8. 2018, čj. MeUSM/04599/2018]. Těmito rozhodnutími mu správní orgány nařídily odstranit stavbu. Dále se v podané žalobě domáhal rovněž zrušení rozhodnutí Městského úřadu Staré Město ze dne 27. 4. 2016, čj. MeUSM/02345/2016, kterým stavební úřad zamítl jeho žádost o dodatečné povolení stavby. Stěžejním důvodem pro neúspěch žalobce v řízeních o dodatečném povolení a o odstranění stavby byla podle správních orgánů skutečnost, že stavby jsou v rozporu s územním plánem města Uherský Ostroh.

II. Argumentace žalobce

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že pozemek, na kterém je jeho stavba umístěna, je ve spoluvlastnictví Ing. P. G., Ing. P. G. a J. V. Žalobce má s nimi sepsanou řádnou nájemní smlouvu, souhlasili s umístěním stavby a jejím užíváním. Pozemek se nachází v lokalitě, o níž se dlouhodobě jedná jako o území, na němž hodlá město Uherský Ostroh dosáhnout změny územního plánu tak, aby zde bylo možno budovat rekreační objekty pro individuální i hromadnou rekreaci. Žalobce připouští, že stávající územně-plánovací dokumentace umožňuje stavebnímu úřadu naříditi odstranění staveb nacházejících se v dané lokalitě, nicméně se jedná o stavby, které zde existují desítky let na pozemcích ve vlastnictví vlastníků staveb nebo na pozemcích řádně pronajatých. Stavby jsou zde umístěny se souhlasem pronajímatelů - vlastníků pozemků, na základě platných nájemních smluv, jako je tomu v případě žalobce a předmětné stavby.
3. Změna územních plánů obce Ostrožská Nová Ves a města Uherský Ostroh nedává jednoznačné stanovisko, kdy bude problematika dotčeného území vyřešena. Územní plány odůvodňují stavební uzávěru těžbou šterkopísku. Tato těžba však již byla ukončena, pozemky jsou rekultivovány a těžební společnosti s umístěním staveb pro rekreaci souhlasí. Navíc pozemek, na kterém je stavba umístěna, je územním plánem v rozporu se skutečností označen jako vodní plocha. Žalobce v této souvislosti poukazuje na to, že dne 20. 10. 2016 byl předložen návrh na změnu územního plánu obce Ostrožská Nová Ves, neboť byla podána žádost o zrušení dobývacího prostoru. Zastupitelstvo obce schválilo pořízení změny územního plánu. V souvislosti s plánovanou změnou nechal Krajský úřad Zlínského kraje vypracovat územní studii „ÚS 3“, která rozčleňuje území šterkopískových jezer do tří zón (v jedné z nich má být umístování staveb pro individuální rekreaci připuštěno). Podle žalobce tak probíhají jednání o změně územního plánu, v důsledku níž by došlo k povolení rekreačních objektů. Podle žalobce je jedním z důvodů, pro který stávající územní plán neumožňuje vydat příslušná stavební povolení na rekreační stavby, skutečnost, že nebyla splněna podmínka, aby do konce roku 2006 byla vodoprávnímu úřadu předložena studie využití vodních ploch v dobývacím prostoru po ukončení těžby, která byla stanovena v „opatření obecné povahy - rozhodnutí odboru

životního prostředí Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 16. 6. 2006“. Vzhledem k tomu vodoprávní úřad vydal rozhodnutí ze dne 25. 11. 2016, kterým uložil SVK, a.s. předložit návrh na změnu ochranného pásma vodního zdroje Ostrožská Nová Ves do 31. 12. 2017.

4. Žalovaný pochybil, neboť celou věc posuzoval podle stávající územně plánovací dokumentace, která neodpovídá realitě. Žalobce již v odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby žádal, aby bylo vyčkáno na výsledek projednání připravovaných změn územních plánů dotčených obcí (Ostrožské Nové Vsi i Uherského Ostrohu). Obě obce podle žalobce vnímají pozitivně možnost rekreace v okolí jezer. Těžební organizace v dané lokalitě již provedla rekultivaci. Žalobce tak má za to, že nebylo na místě zamítnout žádost o dodatečné povolení stavby. Stavební úřad měl řízení o dodatečném povolení stavby přerušit a vyčkat s řešením na výsledek projednání chystaných změn územních plánů a na „definitivní územně-plánovací dokumentaci“.

III. Argumentace žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky směřují spíše proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby a v řízení nyní posuzovaném již nemají místo. Podle žalovaného dosud nebyla podána žádost o zrušení dobývacího prostoru.
6. Předmětná stavba žalobce je umístěna na pozemku, který se nachází v k. ú. Kvačice, obec Uherský Ostroh, přičemž pro obec Uherský Ostroh žádá změna územního plánu, která by se dané lokality dotýkala, projednávána není a žádná taková změna není ani navrhována. Pokud jde o žalobcem zmiňovanou územní studii „ÚS 3“, jde nejspíše o územní studii „*Využití ploch uvolněných po těžbě štěrkopísku – Ostrožská jezera*“. Potřeba této studie byla stanovena Zásadami územního rozvoje Zlínského kraje. Tato studie podle žalovaného neslouží pro rozhodování stavebního úřadu. Žalovaný zdůrazňuje, že předmětná stavba se nachází v ochranném pásmu II. stupně pro vodní zdroj Ostrožská Nová Ves a v tomto území je z důvodu zajištění ochrany vodního zdroje rozhodnutím žalovaného (odboru životního prostředí a zemědělství) ze dne 8. 11. 2006, č. KUZL 68315/2006, zakázáno umísťování a realizace staveb (včetně jiných zařízení nesplňujících kritérium stavby), kromě objektů vodárenských a těžebních. Podle územního plánu pro obec Uherský Ostroh ze dne 27. 12. 2012 je pozemek, na kterém je umístěna předmětná stavba, součástí plochy WT – vodní plochy a toky, kde nelze stavbu pro individuální rekreaci umísťovat.

IV. Řízení před krajským soudem

7. Ve věci proběhlo dne 29. 4. 2021 na žádost žalobce ústní jednání podle § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Účastníci řízení ani jejich zástupci se k ústnímu jednání nedostavili, soud proto jednal v jejich nepřítomnosti. Návrhy důkazů přiložené k žalobě (územní studie, územní plán Uherský Ostroh – hlavní výkres, rozhodnutí o změně ochranného pásma vodního zdroje, rozhodnutí o povinnosti předložit návrh na změnu ochranného pásma vodního zdroje Ostrožská Nová Ves, odvolání proti napadenému rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby) soud neprováděl pro nadbytečnost.

V. Posouzení věci krajským soudem

8. Soud nejprve uvádí, že zčásti shledal žalobu **opožděnou**, proto tuto její část odmítl.

9. Ze spisu vyplynulo, že žalobce v nyní projednávané věci podal žádost o dodatečné povolení stavby, přičemž stavební úřad usnesením ze dne 18. 3. 2016 řízení o odstranění stavby přerušil a rozhodnutím ze dne 27. 4. 2016, čj. MeUSM/02345/2016 (které žalobce v žalobě napadá) žádost o dodatečné povolení stavby zamítl. Proti tomu se ovšem žalobce odvolal a žalovaný mu vyhověl, rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Poté stavební úřad zamítl žalobcovu žádost znovu, tentokrát rozhodnutím ze dne 6. 10. 2017, čj. MeUSM/05098/2017. Toto rozhodnutí již žalovaný potvrdil, pouze upřesnil popis stavby, jíž se žádost týkala – stalo se tak rozhodnutím ze dne 28. 2. 2018, čj. KUZL 15307/2018. Toto konečné rozhodnutí ve věci dodatečného povolení stavby žalobce nejenže nenapadl, ale dokonce jeho existenci v žalobě ani nezmnínil. I kdyby tak ale učinil, byla by jeho žaloba proti němu podána opožděně, neboť žalobu podal dne 19. 3. 2019, tj. více než rok poté, kdy podle spisu nabylo toto poslední rozhodnutí právní moci (stalo se tak dne 12. 3. 2018). Lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí přitom činí dva měsíce od okamžiku, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem (§ 72 s. ř. s.). Tím spíše není tato lhůta dodržena u rozhodnutí, které žalobce skutečně napadl. Soud proto musel žalobu v té části, kde směřuje do řízení o dodatečném povolení stavby, odmítnout jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
10. Ve zbytku žaloba **není důvodná**.
11. Podstatu této části žaloby tvoří polemika žalobce s postupem a právními závěry stavebního úřadu i žalovaného v řízení o odstranění stavby, které vyústilo v rozhodnutí o nařízení odstranění předmětné stavby.
12. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo pravomocně nařízeno odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, dle něhož *„stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.“*
13. V rozsudku ze dne 11. dubna 2013, čj. 7 As 154/2012 - 26 Nejvyšší správní soud konstatoval, že i přes vzájemnou spojitost řízení o odstranění stavby a řízení o dodatečné povolení stavby se jedná o dvě samostatná řízení s rozdílným účelem, čemuž odpovídá i obsah rozhodnutí v těchto řízeních vydávaných. Smyslem řízení o odstranění stavby podle výše citovaného § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je odstranění staveb postavených bez rozhodnutí (zejména stavebního povolení) nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem, anebo v rozporu s ním. V tomto typu řízení stavební úřad posuzuje toliko to, zda určitá stavba je či není postavena v souladu s příslušným rozhodnutím či nikoli. S ohledem na princip proporcionality je však nutné dbát na šetření práv vlastníka stavby či stavebníka a zabránit případnému nepřiměřeného zásahu do těchto práv. Z tohoto důvodu stavební zákon umožňuje (za kumulativního splnění několika zákonných podmínek), aby byla taková stavba dodatečně povolena, jak explicitně vyplývá z citovaného § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Pro účely dodatečného povolení stavby citovaný § 129 odst. 2 stavebního zákona zakotvuje možnost zahájení řízení na žádost stavebníka poté, co již z moci úřední bylo zahájeno řízení o odstranění stavby.
14. Řízení o dodatečném povolení stavby tedy představuje speciální institut, který se váže na řízení o odstranění stavby. Prostřednictvím tohoto nástroje pak lze zabránit odstranění

stavby, která je v rozporu s příslušným rozhodnutím stavebního úřadu či dokonce postavena bez něho, avšak pouze v případě, že stavebník prokáže, že taková stavba „není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území“ (§ 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona] a doloží k žádosti o dodatečné povolení stavby takové podklady, jaké by bylo třeba doložit v řízení o vydání příslušného rozhodnutí (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2007, čj. 1 As 46/2006-75, dle něhož „rozhodnutí, kterým je dodatečně povolena stavba, případně její změna, musí mít stejné náležitosti jako stavební povolení.“). Naopak v řízení o odstranění stavby stavební úřad posuzuje pouze to, zda je stavba provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem, nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a zda stavba nebyla dodatečně povolena. Mimo rámec předmětu řízení o odstranění stavby se proto ocitají námitky, které mohl žalobce uplatňovat v řízení o dodatečném povolení stavby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, čj. 9 As 368/2017-48).

15. Jak již bylo výše řečeno, žalobce sice směřoval svou žalobu i proti rozhodnutí, jímž stavební úřad zamítl jeho žádost o dodatečné stavební povolení, v této části však musel soud žalobu odmítnout jako opožděnou. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o odstranění stavby lze tudíž zkoumat pouze to, zda stavba, která má být odstraněna, byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním a zda stavba nebyla dodatečně povolena. Žalobce ovšem nic takového nenamítá. Netvrdí, že by předmětná stavba, které má být odstraněna, disponovala odpovídajícím rozhodnutím nebo opatřením stavebního úřadu, ani netvrdí, že by byla stavba dodatečně povolena. Žalobce nenamítá ani to, že se nejedná o stavbu ve smyslu stavebního zákona, která nevyžaduje žádné povolení či opatření stavebního úřadu. Tvrdí pouze, že se jedná o stavbu, které se v dané lokalitě nachází již desítky let (aniž by to doložil), a že s ohledem na změnu v území a plánovanou budoucí změnu územního plánu měl žalovaný řízení o dodatečném povolení stavby přerušit a vyčkat vydání nového územního plánu.
16. Soud se v tomto ohledu ztotožňuje s názorem žalovaného obsaženého ve vyjádření k žalobě, že žalobce svoje námitky nesměřuje proti rozhodnutí o odstranění stavby, nýbrž proti rozhodnutí o žádosti o dodatečné povolení stavby, v němž stavební úřad posuzuje soulad stavby s územním plánem. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby je soud oprávněn posuzovat pouze to, zda stavební úřad správně posoudil soulad stavby s územním plánem a zda zohlednil případnou plánovanou změnu územního plánu. Takovou žalobu, kterou by mohl soud věcně projednat, však žalobce včas nepodal a nedal tak soudu možnost se těmito námitkami zabývat. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o nařízení odstranění stavby soud není oprávněn se k těmto otázkám vyjadřovat. Soudu nepřísluší přezkoumávat jiná rozhodnutí než ta, která jsou předmětem včasné žaloby (v daném případě tedy pouze rozhodnutí o nařízení odstranění stavby). V nyní projednávané věci se tak nelze vyjadřovat k tomu, zda stavební úřad postupoval v řízení o dodatečném povolení stavby v souladu se zákonem či nikoli. I pokud by bylo zjištěno, že stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby skutečně pochybil, neměla by tato skutečnost žádný vliv na zákonnost nyní napadeného rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. Žalobcem uplatněné námitky tak nejsou důvodné a vedou k zamítnutí žaloby.

17. Nad rámec výše uvedeného nicméně soud považuje za vhodné (s ohledem na vyšší přesvědčivost svého rozhodnutí) vyjádřit se i k žalobním námitkám směřujícím proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby.
18. Pokud žalobce namítal, že stavební úřad pochybil, jestliže řízení o dodatečném povolení stavby nepřerušil, soud konstatuje, že k takovému postupu nebyl důvod. Přestože podle § 64 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, správní orgán řízení o žádosti usnesením přeruší na požádání žadatele, tuto povinnost nelze dovozovat vždy, bez ohledu na situaci, v níž je požadavek ve smyslu § 64 odst. 2 správního řádu uplatňován. Typicky nemá správní orgán povinnost řízení přerušit v případě, kdy zjistí, že (podle aktuálního právního a skutkového stavu, ohledně něhož ani nemá v dohledné době dojít ke změně ve prospěch účastníka řízení – žadatele) žádosti není možné vyhovět a že je namístě ji bez dalšího dokazování zamítnout (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 1. 2015, čj. 5 A 267/2010-36). Jestliže stavební úřad po podání žádosti o vydání dodatečného stavebního povolení ke stavbě, která nebyla povolena „řádně“, zjistil, že stavba je umístěna v dobývacím prostoru, v ochranném pásmu vodního zdroje a v rozporu s územním plánem, aniž by změny správních aktů, z nichž tato vymezení vyplývala, byly v pokročilé fázi jejich eventuálního přijetí, k přerušení řízení nebylo důvodu. Soud by nepovažoval za srozumitelnou aplikaci práva (konkrétně § 64 odst. 2 správního řádu), pokud by řízení o dodatečném povolení stavby (tedy stavby, jež měla být povolována především v „řádném“ řízení o vydání stavebního povolení) bylo na žádost stavebníka na relativně nekonečnou dobu přerušeno z toho důvodu, že by v budoucnu eventuálně mohlo dojít ke změně právního rámce, který v době vedení řízení o dodatečném povolení stavby, její dodatečné povolení neumožňuje.
19. V nyní projednávané věci je klíčovou skutečností, že předmětná stavba byla postavena bez stavebního povolení. Je v principu nerozhodné, kdy se tak stalo – plynutím času nelze nelegálnost stavby zhojit (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 10. 1998, sp. zn. 31 Ca 250/97). Jak již bylo zdůrazněno výše, stavba postavená bez stavebního povolení má být zpravidla odstraněna, což stavební úřad nenařídí jen v případě, že stavebník prokáže splnění všech zákonných podmínek, jejichž splnění by bylo jinak požadováno v rámci řízení o povolení stavby. Důkazní břemeno ohledně naplnění podmínek pro dodatečné povolení stavby nese vlastník takové stavby (stavebník); je tedy na něm, aby v řízení o dodatečném povolení stavby naplnění podmínek prokázal (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2006, čj. 6 As 43/2004-101), aniž by mu mělo být poskytováno jakékoli dobrodiní vyčkávání pro něj eventuálního příznivějšího právního stavu. Pravým cílem žádosti o přerušení řízení v situaci, jaká je dána v nyní posuzované věci, by bylo získání neoprávněné výhody stavebníka oproti stavu, v němž měl stavebník o povolení stavby žádat (v „řádném“ řízení) i v němž o dodatečné povolení stavby nakonec žádal; proto nebylo namístě řízení přerušovat (*mutatis mutandis* rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2013, čj. 5 Ca 117/2009-39). Nepřerušil-li tedy stavební úřad řízení a rozhodl-li o žádosti žalobce bez vyčkávání na možné budoucí změny územního plánu, nijak nepochybil.
20. Tím spíše nebyl důvod pro přerušení řízení o odstranění stavby, neboť pro toto řízení je změna územního plánu zcela nepodstatná. Pokud se žalobce dovolává toho, že dne 15. 12. 2016 obec Ostrožská Nová Ves schválila pořízení změny územního plánu na zasedání zastupitelstva, je třeba uvést, že předmětné stavby se nenacházejí v katastru obce Ostrožská Nová Ves, nýbrž v katastru města Uherský Ostroh. Ani žalobce přitom

nenamítá, že by město Uherský Ostroh jakoukoli změnu územního plánu v rozhodnou dobu připravovalo.

21. V judikatuře správních soudů nadto převažuje názor, že přerušovat řízení (ať již o řádném či o dodatečném stavebním povolení) kvůli probíhající změně územního plánu lze jen zcela výjimečně, pokud je proces přijímání změny ve velmi pokročilé fázi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, čj. 6 As 171/2019 - 37 či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2019, čj. 62 A 163/2017 - 76). Rozhodně to není možné připustit v situaci, kdy je teprve schváleno zadání takové změny (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2015, čj. 3 As 35/2015-32). Podstatné pro posouzení nynějšího případu je nicméně zejména fakt, že v daném případě pro město Uherský Ostroh žádná změna aktuálně připravována nebyla a stavební úřad tedy ani neměl co zohledňovat. Žalobcem zmíněnou studii „*Využití ploch uvolněných po těžbě štěrkopísku – Ostrožská jezera*“, nelze pokládat za významnou z pohledu jakéhokoli vyčkávání na případné děje následující, jež by měly rozhodnutí stavebního úřadu oddalovat, neboť tato studie nabízí jedno z možných řešení využití daného území, avšak přímo neslouží pro rozhodování stavebního úřadu.
22. Stavebnímu úřadu ani žalovanému nelze vytýkat ani to, že by snad se svým rozhodováním „spěchali“ proto, aby v mezidobí nedošlo ke změně právního rámce, která by nakonec pro žalobce byla příznivá a dodatečné povolení stavby umožňovala. Stavební úřad ani žalovaný nerozhodovali za situace, kdy by jakákoli taková změna chýlila ke konci. Ani následný vývoj po vydání napadeného rozhodnutí neukazuje, že by postupem času měla stavba podmínky především územního plánování začít splňovat. Žádný takový vývoj po vydání rozhodnutí ostatně žalobce ani netvrdil. Na shora uvedeném nic nemůže změnit ani námitka, že pozemky jsou v územním plánu nesprávně vyznačeny jako vodní plocha. Tato námitka totiž rovněž nesměruje proti napadenému rozhodnutí, nýbrž proti územnímu plánu z roku 2012.
23. Žalovanému tedy nelze vytýkat jakoukoliv nezákonnost při vydávání napadeného rozhodnutí ani jakoukoli obecnou nekorektnost ve vztahu k žalobci, jež by mohla alespoň nepřímo atakovat jeho subjektivní veřejná práva. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI. Náklady řízení

24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační

stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. 4. 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu